

НАША ЦЕРКВА

Видання благословив Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських, Галицький, Патріарх всієї Руси-України, Свято-Успенських Києво-Печерської та Почаївської Лавр Священноархімандрит ФІЛАРЕТ

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН" ---№ 02 (186)---

В надії на Бога

23 лютого до відділення онкогематології та відділення трансплантації кісткового мозку завітав Предстоятель, Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній.

Разом з відомим казкарем Олександром Лірником та Владикою діти поринули в чарівний світ казки, що дало змогу хоч на годинку забути про тяжке лікування та підняти собі настрій. Батьки та діти мали змогу особисто поспілкуватися з Митрополитом та отримати благословення. При цьому, як зауважив Митрополит Епіфаній, важливо, щоб добрі справи здійснювалися не заради марнославства, а в надії на Бога.

Вітання Святійшого Патріарха

Ваше Блаженство, дорогий владика Епіфаній, Митрополит Київський і всієї України!

На жаль через заборону лікарів у зв'язку зі станом здоров'я, я не можу в цей урочистий день бути разом з Вами. Але цим письмовим поздоровленням хочу найперше висловити свою велику радість. Адже Вас на Соборі у Святій Софії 15 грудня 2018 р. було обрано Предстоятелем помісної, автокефальної Української Православної Церкви, а сьогодні відбулася Ваша інтронізація.

Здійснилася мрія багатьох поколінь православних українців мати свою єдину і визнану автокефальну Церкву. Київський Патріархат, з яким об'єдналися Українська Автокефальна Православна Церква і частина Української Православної Церкви Московського Патріархату – утворили єдину вже Церкву, яка отримала від Вселенського Патріарха Варфоломія Томос про автокефалію та була внесена до Диптиху Помісних Церков.

Тому ми вдячні Його Всесвятості Вселенському Патріарху Варфоломію за його рішучість. Він не піддався на тиск і вчинив по правді, задовольнивши справедливе прагнення Української Церкви.

Ми також вдячні Президенту України Петру Олексійовичу Порошенку і всім, хто з боку української держави сприяв цій справі. Ваша наполегливість допомогла досягти успіху.

Ваше Блаженство!

Вітаючи Вас з інтронізацією, а також із 40-літтям від Дня народження, бажаю мудрості, сил, міцного здоров'я та Божої допомоги у звершенні важкого і відповідального Предстоятельського служіння. Ззовні в ньому бачать почесні, але насправді воно – важкий тягар, хрест, нести який можливо лише з допомогою Божою та за підтримки повноти Помісної Церкви. Бог і Церква покликали Вас на служіння Предстоятеля у

молодому віці, але у своєму служінні на різних посадах у Київському Патріархаті Ви показали, що здатні віддано і успішно працювати на благо Церкви.

Ми маємо Помісну Українську Православну Церкву, але вона поки що не стала єдиною. Вам разом з єпископатом і духовенством та усіма вірними належить не лише зміцнювати внутрішню єдність, але зробити все для того, щоби до Української Церкви увійшли і ті православні, які поки що залишаються в підлеглості іншому Патріархату.

Це – складне завдання. Але як на початку боротьби за автокефалію я був одним з небагатьох, хто вірив у її успіх, так і зараз я переконаний, що Помісна Українська Православна Церква у майбутньому об'єднає всіх православних в Україні. І тоді, як одна з найбільших Помісних Церков у світовому Православ'ї, Українська Церква буде піднесена до статусу Патріархату.

Ваше Блаженство, нам разом із Вами належить розв'язувати складні та відповідальні завдання. Молюся Богу, щоби Він допоміг у цій праці.

Нехай Господь благословляє Ваше служіння на многії і благії літа!

Філарет,

Патріарх Київський і всієї Руси-України

“Адреси доброти”

ДОРОГІ ДРУЗІ!

Цьогорічні вибори президента в Україні, як ніколи раніше, будуть доленосними для нашого народу, який уже майже п'ять років змагається із багато сильнішим ворогом за свою волю і незалежність. Тому наступний президент мусить мати міцний хребет, незломну силу волі та вміння об'єднати все світове українство в одну монолітну потугу для перемоги агресора.

Добродій Іван Буртик координатор роз'яснювально-пропагандистської компанії «Голоси патріотичних українців».

Редакція підтримала починання відомого діяча української діяча в США, який мешкає у штаті Нью-Джерзі пана Івана Буртика (тел. 973-779-4063), і приєдналася до роз'яснювально-пропагандистської компанії «Голоси патріотичних українців». Зразу хочемо зазначити що наше членство є як в Україні так і за її межами. Ми сердечно вдячні пану Володимиру Дмитрієнко (Orlando, FL.) та родині Боголюба і Світлани Свириденко (

Shelton, CT.), котрі вже підтримали нашу справу добровільними датками. Так само наш земний уклін добродійці Тетяні Ясинській (Silver Spring, MD.) і пані Соні Петруші (Troy, MI.), які подбали про українських біійців та дітей-сиріт захисників України зафундувавши продовольчі пачки. Ми так само зворушені добродійністю п. Леоніда Ємця з США, який у пам'ять спочилого родича зігрів своїм теплом уваги сиріт у Дніпрі. А пану Стенлі Вестону (Claremont, CA.) щира подяка за пожертву на пресовий фонд. Ми як завжди будемо вдячні за Вашу підтримку наших патріотичних проектів, пожертви на пресовий фонд.

Влас. інформ.

Беріть гречку, але не беріть гріх на душу...

**Колонка
Івана
Буртика
(США)**

Цьогорічні президентські вибори надзвичайно напружені. Проросійські сили, прагнучі залишитися побіля корита, не гребують нічим, аби втримати писки поближче до державницького пійла. А ті, хто злизує навіть бризки з пропутінських кнурячих ший шаленіють ще більше.

І все це політичне сміття не буде гребувати нічим: ані порушенням закону, ані відвертим популізмом і брехнею, а так само відкритим підкупом виборців. Будуть шукати різні шляхи передачі сумнозвісної «гречки», так званому, електорату. Зокрема, деякі найбільш грошовиті кандидати почали трансформувати її в матеріальну допомогу нужденним. А ті хто понакрадав поки-що менше і у кого фантазії малувато таки продовжують з допомогою крупі скуповувати голоси виборців. Дорогі країни! Ми не будемо тут згадувати наскільки то принизливо і гидко для порядної людини брати такі

подачки фактично від злодіїв. Адже у чесних кандидатів просто не має коштів на такий масовий підкуп виборців. Позаяк з іншого боку ми можемо сміливо вважати що та пріснопам'ятна вже за багато виборів «гречка» по суті вкрадено у кожного з нас - громадян України. І якщо в тій чи іншій родині таки справді матеріально сутужно, то взяти своє не так вже й зле. А тому коли вже й примушують обставини забрати до хати «політичний хабар», то зробіть це. Однак, коли будете наодинці з виборчим бюлетенем біля урни проголосуйте як велить совість і здоровий глузд. Бо авантюристи від політики ніколи не будуть прагнути зробити наше життя кращим. Їм простіше і легше підкупити виборців гречкою, аніж постаратися докласти зусиль на благо народу.

Особливо закликаємо бути обачними старших людей. Земне життя, на жаль, швидкоплинне. Кожному з нас Господь відміряє своє. Та після нас залишаються діти й онуки. Не дамо зробити їх бранцями гречки на подальші роки, не дамо Україні й далі бути бідною і нужденною. Дорогі брати і сестри! Якщо вже й будете брати гречку, то беріть – це фактично Ваше. Але не беріть гріх на душу голосуйте як велить совість і здоровий глузд. Слава Україні! Слава кожному з Вас!

Білу церкву хоче забрати Москва

Перед Цьогорічним Різдрвом Христовим сталася радісна подія, котрою жили і якої прагнули мільйони українців останніх трьох з гаком століть – Православна церква України визнана Вселенським Патріархатом єдиною помісною церквою в нашій державі. Від часів відновлення Незалежності Україна лише тепер дала можливість усім православним віруючим поєднатися у великому спільному храмі. Та протистояння між православними церквами, складова глобального протистояння між Києвом і Москвою, триває донині. У Господарському суді Дніпропетровської області з червня 2018 р. розглядається позов Петриківської релігійної громади Московського патріархату до Петриківської селищної ради та Дніпропетровської облдержадміністрації про визнання права власності за набувальною давністю на дерев'яну церкву Петра і Павла та муровану Церкву Різдва Богородиці в Малій Петриківці, що стоять поруч. Третьою особою у справі, що рішуче суперечить цим намірам, є місцева громада Української автокефальної православної церкви, представляє її архімандрит Іов. Завдяки йому та зусиллям місцевих прихожан і меценатів й постала нова церква Петра і Павла.

Історія спорудження

У «столиці краси» України, як величають Петриківку, найдавнішою її історичною родзинкою є Церква Різдва Богородиці, по народному Біла церква, що стоїть на березі Чаплинки на 17-тій сотні. Це єдина споруда в Петриківському районі, внесена до «Державного реєстру нерухомих

пам'яток України національного значення». За переказами, розкішний собор почали будувати 1792-го коштом останнього кошового отамана Славного Війська Запорізького низового Петра Калнишевського, а завершили 1812-го. Тобто будували задовго до відомої перемоги на французькими військами, яка трапилася 1812 року і до якої вирішальною мірою причетні 15 кінних полків українського козацтва, що раніше й не згадувалося. Велика реконструкція церкви – обшивання білою бляхою через крихкість цегляної кладки зовнішнього боку стін – була зроблена, за «Довідковою книгою Єкатеринославської єпархії» 1908 року «зусиллями священника Симона Кальченка та прихожан». Церкву звать «останньою краплею лицарської честі», бо виявилася крайнім православним храмом із числа багатьох, змурованих козацькою старшиною Славного Війська Запорізького низового на берегах Самари, Чаплинки та Орелі. Тож є своерідною реліквією, яка збереглася, на жаль, лише частково. За словами відомого історика Олени Апанович, «релігією був перейнятий увесь внутрішній і зовнішній світ людини минулих століть». Мистецтво базувалося переважно на релігійних темах та ідеях. Найвеличними витворами архітектури були храми. Існує безліч підтверджень факту, що запорізькі козаки, які ревно дотримувалися православної віри, були щедрими меценатами. У відомій козацькій думі говориться:
- Срібло, злото на три частини паювали:

- Першу брали, на церкві
покладали...

Замахи варварів на святиню

Минуле століття було епохою жорстокої боротьби тоталітарного комуністичного режиму з релігією та церквами. Чого варте лишегучнетотальневилученняцерковних коштовностей 1922 року, проведене начебто «для допомоги голодуючим Поволжя». Насправді в такий підлий спосіб абсолютно таємно тоталітарна держава нищила свого могутнього супротивника, єдино легального, якою на той час була православна церква. До початку 30-х років політика войовничого атеїзму стала ще більш жорстокою, чимало священників потрапили до таборів, навіть були розстріляні «найгуманнішою у світі» владою «робітників і селян». За даними «Історії України від найдавніших часів до початку ХХ століття», всередині 30-х діяло лише 9 % православних храмів у порівнянні з 1913 роком. Не минула лиха година і Білу церкву, яку звать ще Білою Богородицею. Заслужений майстер народної творчості Федір Панко згадував у 2005-му: - Як я допитувався у батька, який був пономарем у Білій церкві, у 1912 році козацькій святині святкували 100 років. Храм був престольним, на рік справляли три храмових свята. Цегла трохи сипалася, її окували металом і пофарбували білим кольором. Поруч з церквою була висока кам'яна дзвіниця, навколо – орнаментована художняогорожа. Іконибули написані прямо на стінах. Діди, пам'ятаю з дитинства, було йдуть чи ідуть підводою, зупиняться, перехрестяться і далі йдуть. В 30-ті Білу Богородицю

закрили. Купол зняли. Був клуб, потім зернохосовище, а нині її довалюють.

Приблизно того ж часу Заслужений вчитель України Михайло Тимошенко оприлюднив давні спогади Марії Кисіль, що теж напряду свідчать про свавілля московського режиму: - До 60-х років у Білій церкві ще правилось, а тоді її закрили вдруге. Коли з міста їдеш, бачиш, стоїть хрест на ній. Аж з сусідньої Лобойківки його вже видно. Білу церкву рвали бульдозерами, що їй не робили, та нічого не вийшло. Не змогли розбити.

А ось що про періоди розпаду радянської імперії та відновлення незалежності України довелось почути від першого голови Народного Руху Петриківського району Миколи Чирви: - У 80-х поряд з Білою церквою був полігон Петриківського СПТУ-79, там діти вчилися їздити на тракторах та автомобілях. Майстер виробничого навчання Володимир Батюк розповів мені, що з Царичанського райкому партії двічі була вказівка – підірвати Білу церкву динамітом! Вже й шурфи почали рити екскаватором. Але він разоміз директором училища Василем Ямпольським навідріз відмовилися виконати дике розпорядження. А в сусідньому с.Гречаному у 1988-му до тисячоліття хрещення Русі була знищена прекрасна церква. Вона стояла, мов крашаночка, красива серед дерев, навколо неї така благодать була! Коли заходилися бити церву «грушею», село почало ревіти... У ній не правилось, але ж це був пам'ятник національної культури українського народу! Цеглу на її будівництво

возили з правого берега Дніпра човнами, далі підводами. Коли я побачив її, розбиту, у мене очі полізли на лоба! Це ж справжній сатанізм, що відбувся всього три десятки років тому... Ми в Петриківці 1989-го доказували, що в незалежній Україні мусить бути українська церква, а не московська. Щоб служба відбувалася рідною мовою.

На нас тиснули, ще й як! Та відомий майстер Валерій Зінчук виготовив великий різьблений дерев'яний хрест, зі священником Української автокефальної православної церкви Василем Герусом освятили його і поставили біля Білої церкви. Перед цим повишкрібали, повимітали все, прибрали подвір'я. Пізніше поставили другий хрест роботи Валерія Зінчука в Китайгороді, де збереглися унікальні три церкви доби Козаччини, це один великий район був, освятили. Влітку вперше організували День Петриківки, нагадали всім про Петра Калнишевського та те, якого славного ми племені-роду. У владі після всіх цих подій стався великий переполох. Пізніше вони викрали хрести, тайкома організували московські «десятки» в Петриківці та Китайгороді, тобто зібрали підписи 10 віруючих людей. Наш священник УАПЦ був, на жаль, переведений на службу до Запорізької області. Таким чином оці святі руїни Білої церкви тишком-нишком і забрав «законно» Московський патріархат. Козаки першими б'ють на сполох. З початку протистояння в суді Дніпра першими ударили в дзвони тривоги захисники України. Писар Січеславського крайового козацького товариства «Кодакська січ» Анфіса Букреева у серпні минулого року опублікувала в соцмережах «Звернення козацьких

організацій Січеславщини до місцевих та всеукраїнських органів влади»: - Нині на території Січеславщини і м. Дніпра стається подія, яка має бути на увазі усіх патріотів України, усіх керівних ланок Державності нашої. Ця подія є резонансною й зачіпляє кожного українця за серце і душу. То біда наша – знищення української духовності, захоплення в руки московські, ворожі українських церков. Нині наша духовність не просто нищиться – у нас, етнічних українців, бажають забрати церкву, що побудована на давніх козацьких землях, в родзинці української культури – у Петриківці! У серці столиці народних майстрів Петриківці, що пам'ятає потужну ходу кошового отамана Петра Калнишевського, на землях козацтва запорізького московські священники вирішили загарбати ще одну церкву, яку побудував з прихожанами архімандрит Іов, що давно перейшов до УАПЦ. Церква Петра і Павла є новобудовою, тож яке право на неї має Москва? Святиня навіть не зведена коштом єпархії Московського патріархату, та «братія московська» в українського священника-патріота буквально видерла з рук храм, що він змурував! Українці мають захищатися тепер від зазіхань представників Московського патріархату в суді Дніпра. Коли ж ми будемо мати хоч щось своє, українське, і не лякатимемося, що його відберуть заїди? Ми, українські козаки, виступаємо рішуче проти дій московських священників і закликаємо українську владу до захисту українських святинь! Прохаємо всіх взяти участь в якості учасників судової справи чи третіх осіб, експертів, консультантів, і проявити при цьому свідомість українських патріотів! Бо коли церкви в Петриківці

заберуть московські слуги, про яку війну за свободу в Україні можна говорити? Маємо перемогти, аби не повторити історію понад трьохсотлітніх поневірянь українців та не привести народ наш до нового знищення! Під цим зверненням вже поставили підписи представники «Порталу української діаспори, Запорізької обласної філії», «Руху захисту української мови», Всеукраїнського волонтерського руху «Нове майбутнє», Народного руху України. Місцеві жителі стверджують - Петриківка не знала кріпаччини, зусиллями козацької старшини вона була казенною слободою. І що саме у Білій церкві в 30-х роках більшовики спалили приблизно 3, 5 тонни безцінних архівів Коша Запорізької Січі. А ось як пояснює сучасний стан справ архимандрит УАПЦ Іов: - В Петриківці у Церкві Різдва Богородиці я почав служити 2004-го. Забили вікна плівкою, верх перекрили тимчасовим дахом від дощу, щоб можна було правити, люди принесли давні ікони. Неможливо було без проекту розпочати реставрацію собору, а за нього в Києві вимагали сотні тисяч гривень. Це чийсь бізнес на святих місцях... Канадська діаспора надіслала на відновлення Білої церкви 500 тисяч гривень, вони знаходилися на рахунку в «Приватбанку». Потім їх не стало, і навіть СБУ не змогла знайти ті гроші. Придніпровська будівельна академія зробила висновок, що фундаменти два на два метри надійні, допоміг архітектор з Кам'янського Іван Власенко, який дуже переживав за козацькою святинею. До її відбудови у 2007-му вирішили обладнати поруч дерев'яний баптистерій

для хрещення немовлят, пізніше його розширили, вийшла церква Петра і Павла. Я родом із Закарпаття, то домовився там про поставки дерева, виготовлення різного іконостасу. Добре допомогли фермери Іван Ярмолук, Артур Шеремет, підприємці, бабусі несли по 5, 10 гривень з куцих пенсій. Так усім миром і збудували, у мене є вся технічна документація на нову церкву. У 2012 році святкували 200-ліття Церкви Різдва Богородиці. Її спорудження не присвячувалося перемозі над Наполеоном, як дехто вважає, то російський міф. Бо освячували храм на Різдво Богородиці, 21 вересня 1812 року, а перемога у війні над французами, сталася пізніше, аж в середині грудня!

У 2015-му мене несподівано звільнили від служби. Можливо, за мою проукраїнську позицію, обурення фактом, що Андрій Боголюбський, який 1169 року з ордами напівдиких суздальців палив Київ і крав церковні святині у братів, визнаний у Москві святим. Ще я говорив, що 1686 року Москва рік тримала київського митрополита в підземеллі, і той з примусу підписав неканонічне підпорядкування Київської митрополії Московському патріархатові замість Константинопольського. Тоді я звернувся до митрополита Української автокефальної церкви Макарія, і він благословив мене на створення парафії в Петриківці. Московський патріархат подав до Господарського суду позов про визнання права власності на обидві церкви, навіть однієї не хоче залишити українцям. Земельне питання буде вирішуватися в Петриківській селищній раді. А справа об'єднання церков уже вирішена, на Об'єднавчому соборі

документи підписали усі архієреї УАПЦ і Київського патріархату, і два з Московського патріархату. Патріарх Варфоломій надав Томос Україні, відтепер ми незалежні від Москви. З діючим настоятелем УПЦ московського патріархату храму Різдва Богородиці у Петриківці отцем Дмитрієм поспілкуватися, на жаль, не вдалося ні в селищі, ні в телефонному режимі. І дізнатися, навіщо одній парафії потрібні аж дві церкви. А в Петриківській ОТГ начальник відділу земельних відносин Олег Гавриш пояснив: - Біла церква в Малій Петриківці є пам'ятником архітектури національного значення, вона взята на облік Кабміном України та охороняється законом. Без спеціального проекту ніхто не може там нічого робити, можна лише територію облагороджувати. Ми «за» законну відбудову унікального храму, користувачем якого сьогодні є церковна громада Малої Петриківки. До нас від Української автокефальної православної церкви та Української православної церкви

Московського патріархату надійшли заяви про виділення їм гектару землі під обома церквами. Але земля під історичною будівлею національного значення, якою є Біла церква, знаходиться в комунальній власності жителів селища. Інша частина землі під баптистерієм приватизована, на неї виготовлений державний акт Петриківським ПТУ-79. Раніше була офіційна відмова Міносвіти від ділянки 0, 21 га під церквою Петра і Павла. Тепер ПТУ-79 треба виготовити новий державний акт на зменшену площу землі, і лише тоді можна визначитися із землею під новобудовою. Відтак все залишається, як є, тому реального земельного конфлікту в Петриківці між церквами немає. Тож якщо земельного спору дійсно немає, чому ж одній парафії з чужоземним центром запраглося обох церков, не дивлячись на такі ж права християн інших парафій з центром у Києві? Торік цікавою ініціативою щодо зменшення експансії Російської православної церкви відзначився Ізраїль – він наклав податки на чимале церковне майно

На знімку: петриківська громада з архімандритом Іовом в день святкування 200-ліття Церкви Різдва Богородиці, на задньому плані новобудова церкви Петра і Павла, справа - Біла церква.

РПЦ в цій країні, починаючи з 1948 року (!), окрім молитовних домів. Втім, Україні ще доведеться пройти певний шлях для створення єдиної української церкви. Голова УПЦ КП, святійший патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет ще в двох серпневих інтерв'ю заявив, що майбутнє помісної церкви буде добрим: - Ще чотири роки тому я висловив думку, що коли б в Україні була єдина помісна церква, то російська армія не топтала б нашу землю, адже не було б підтримки Росії тут. Зараз маємо церкву, залежну від Москви, вона не може діяти всупереч своєму патріарху, який виступає за «руській мір», тобто відновлення імперії. Україна і потрібна Москві як частина цієї імперії. Але зараз існує Київський патріархат, який став великою церквою, удвічі більшою за Московський. Ми сприяли зміцненню нашої армії продуктами, бронезилетами, тепловізорами, ліками. Сьогодні бачимо результати. Армія – боездатна, ворог захопив лише частку того, що планував. Піднялося суспільство, зміцнів волонтерський рух, маємо свою державу. Після надання автокефалії єдиній українській помісній церкві їй передадуть всю власність церков, в т. ч. і Московського патріархату. Побудовані за власний рахунок храми УПЦ МП є власністю парафій, а не Росії. Переконаний, що Україна переможе, тому що правда з нами. А де правда – там Бог, а де Бог, там перемога! До цих пророчих слів духовного батька нації можна додати жовтневу промову його молодого наступника, предстоятеля Православної церкви України Епіфанія: - Рано чи пізно, але народ України матиме

свою Помісну православну церкву, як має державу, президента, уряд, військо, гімн, герб, прапор... Це неминуче. Між тим число парафій з чужоземним підпорядкуванням в нашій державі ще доволі значне. Доля Білої церкви в Петриківці особливо турбує ветерана праці з Єлизаветівки Петриківського району **Анатолія Ошурка**: - Наприкінці серпня отримав газету «ФермерПридніпров'я» з цікавою статтею про Білу церкву. Вразило, що козацька святиня потрапила до московських загребущих рук вже в часи Незалежності України... Там служба йде російською мовою і сьогодні! Жодної української церкви в Петриківському районі ще немає. Багато людей у нас говорять про свою церкву з рідною мовою. Після нападу Росії на Україну ми з дружиною вирішили не ходити до храму, доки там править Москва і шанують їхнього Кирила, що освячував російську зброю. Чимало наших знайомих вчинили так само. У Єлизаветівці священник оформив землю під церквою на московську парафію, таке робиться скрізь. Та є і наш, разом із Києвом, світлий промінь в цьому мороці - архімандрит Іов, він у Петриківці всю душу вкладав у відбудову Білої церкви, зумів поставити поруч із нею прекрасну дерев'яну церкву. Доземний йому уклін за все, зроблене для селища і людей! Я родом з Петриківки, то ж доля Білої церкви мене особливо непокоїть - це історична пам'ятка світового масштабу! Петриківські патріоти разом із архімандритом Іовом ведуть боротьбу за неї в суді, щоб повернути її Україні. Розповідайте, будь ласка, про це. Усіма силами душі з дружиною і

знайомими прагнемо, щоб Біла церква й інші пошвидше стали українськими, тоді наші люди всі туди ходитимуть. Ситуація навколо Білої церкви турбує багатьох жителів Петриківщини та Січеславщини. На судове засідання 25 лютого в Господарському суді Дніпра прибули патріоти України з Петриківки, Підгородного і обласного центру, зазвичай їх налічується кілька десятків. Представники парафії Московського патріархату мають набагато менше представництво в судовій залі, але доводять, що обидві церкви мають належати їм. Того дня засідання суду тривало довго, та до рішення справа не дійшла. У перерві з'ясовуємо, чого прагнуть парафіяни Православної церкви України.

Про це розповідає архімандрит Іов:

- Ніколи в історії не було дарування Томосу про автокефалію Російській православній церкві. Вони самі, без Вселенського Патріарха, проголосили її, тому в них немає Божої благодаті від материнської церкви. Вони відкололися від Вселенського Патріархату, ходити сьогодні до них – гріх! А поглинання Київської митрополії Московським патріархатом 1686 року порушило цілу низку церковних канонів, це сталося виключно внаслідок тогочасної політичної залежності Києва від Москви. Адже коли Володимир 988-го хрестив Київ, Москви тоді й на білому світі не було. І тепер на теренах держави Україна, що має оновлену канонічну церкву, не може існувати структур іншої помісної церкви. Це наша земля, наша історія, на ній ми маємо служити Богу рідною мовою! Вірте – всі біди від України відійдуть! У вірші XVII «Одкровення святого Івана

Богослова» Біблії сказано: «і звір, який був, і якого нема, є восьмий, із числа семи, і піде у погибель». Можна здогадатися, хто це, всі люди розуміють, хто є хто. Нам треба відмежуватися від сусіднього царства брехні, наші народи є зовсім різними, у росіян навіть колядок, народних молитов, немає. У нас діаметрально протилежний погляд на російсько-українську війну в Донбасі. Коли 2015-го мене за проукраїнську позицію звільнили зі служби в Московському патріархаті, люди зібрали 670 підписів на мій захист, але і це не допомогло. У суді Дніпра ми доводимо, що Московський патріархат самовільно захопив Білу церкву, раніше там правив священик УАПЦ Василь Герус, стояв освячений хрест. Ми домагаємося визнання незаконним позову про право власності за Московським патріархатом. Біла церква із сусіднім баптистерієм належить не Москві і навіть не Києву, а українській православній громаді Петриківки на віки вічні. Адже петриківська земля після скасування Січі залишилася останнім острівцем козацької вольниці в Україні, де козацькі нащадки зберегли свою історію, культуру, побут та славнозвісний петриківський розпис, визнаний в рамках ЮНЕСКО. Саме у Петриківку останній кошовий отаман Війська Запорозького Петро Калнишевський переніс свою церкву у 1772 році, тут були його маєтності і козацької старшини. Російський царський режим згноїв Петра Калнишевського в соловецьких казематах, а тепер московська церква нагло, не маючи ні совісті ні честі, вступає в наслідство на Білу Церкву, збудовану козацькою старшиною Петра Калнишевського. Так себе підло на

сьогодні поводять московські фарисеї у Петриківці у Білій Церкві, біля якої у могилах лежать постріляні московським режимом у 30-х роках священики та поховані у могилі заморені голодомором петриківчани, де був встановлений великий хрест з табличкою. У святій козацькій Білій Церкві (собор Різдва пресвятої Богородиці) архимандрит Іов освячував прапор Січеславського крайового козацького товариства «Кодацька Січ» для воїнів АТО – захисників України від московських зайд, які на сьогодні на війні вбивають українців, а тим часом московська церква претендує у суді на петриківську козацьку святиню Білу Церкву. На сьогодні у всесвітньовідомій козацькій Петриківці, куди приїждять туристи з усього світу, вже є чотири православні церкви московського патріархату і немає жодної Православної Церкви України. Іноземні туристи і гості Петриківки лише дивуються і не розуміють цього. Віримо, що у господарському суді м. Дніпра має бути справедливе судове рішення. В середині січня Верховна Рада ухвалила довгоочікуваний закон про спрощення переходу парафій УПЦ Московського патріархату до Православної церкви України. Вже більше чотирьохсот парафій московського підпорядкування повернулися до автокефальної церкви. В День Соборності України 22 січня Патріарх Філарет, її Духовний Батько, заявив:

- Прийняття закону про перехід до Православної церкви України є одним із способів захисту від російської збройної агресії. Імперська політика «руськава міра» обламала свої гнилі зуби об Україну й українців. Ми повинні поставити

заслін на шляху російського шовінізму та вирізати ракову пухлину «руського міра». Його ідеологією кремлівське керівництво нині обґрунтовує своє підле вторгнення в Україну. За красивою обгорткою прихована пропаганда російського великодержавного шовінізму, імперіалізму, нацизму, розбрату та ненависті. Це був перший елемент підготовки до великої війни проти нас, проти громадян України всіх національностей – українців, росіян, кримських татар, болгар, євреїв, румунів та всіх інших. Тих, хто жив у мирі й злагоді на нашій українській землі. Ідеологія «руського міра» в Україні має бути заборонена. Вона приносить лише страждання всім українцям. Дійсно, це підтверджено трьома з половиною століттями дій «руського міра» на українських теренах, які коштували нашому народу неймовірно дорого. Ще на початку російської агресії проти України, в 2014-му, російський публіцист Олександр Невзоров, учасник російсько-чеченської війни, заявив: - Так звана руська ідея, як би вона не формувалася на початку, приводить лише до одного – до необхідності намотати чужі кишки на російські танки. А щоб цього більш ніколи не траплялося, тридцять першого січня набрав чинності згаданий ЗУ «Про внесення змін до деяких законів України щодо підлеглості релігійних організацій та процедури державної реєстрації релігійних організацій зі статусом юридичної особи». Закон передбачає, що рішення про перехід громади, а також про зміни в її статуті приймається на загальних зборах. При цьому це рішення мають підтримати не менше двох третин складу приходу.

При цьому це рішення мають підтримати не менше двох третин складу приходу. У Дніпропетровщині парафія Свято-Покровського храму в селі Рубанівське Васильківського району стала першою релігійною громадою УПЦ МП, яка оголосила про перехід до Православної церкви України. Другою доленосне рішення ухвалила парафія села Старолозуватки Синельниківського району. А з Кремля пролунало свіже гарчання «імператора» про «право реагувати для захисту прав людини на свободу віросповідання». Та Предстоятель Православної церкви України Епіфаній, урочиста інтронізація якого відбулася 3 лютого, ще до цього заявив: - Російська православна церква буде протистояти. Вона це робила, робить і буде робити. Крім її спроб переконати інші церкви не визнавати українську, Москва намагається посясти розбрат серед віруючих українців. Зараз ми закликаємо, щоб всі православні жителі в Україні об'єдналися навколо єдиної автокефальної православної церкви. Звичайно, цей процес займе час. І перш за все тому, що ми хочемо, щоб він відбувся мирно і ґрунтувався на любові та взаєморозумінні. Тому ми не ставимо часових рамок. Ми повинні закласти правильні духовні основи. На відміну від тих, хто ворожий до нас, ми зобов'язані забути всі суперечки. Як християни пробачити, відкрити свої обійми і сказати, що відтепер ми готові мирно будувати наше спільне майбутнє. Наше церковне майбутнє. Час повернення до українського ества для православних християн і Петриківки, і всієї України, настав. Наступне судове засідання в Господарському суді Дніпра, де вирішуватиметься доля петриківських церков, відбудеться 11 березня.

Тригорій ДАВИДЕНКО

ЗВЕРНЕННЯ ДО СВІТОВОГО УКРАЇНСТВА!

Дорогі Брати і Сестри! У березні цього року відбудуться вибори президента України, які будуть вирішальними для долі нашого народу і його незалежності. Ми закликаємо і просимо, щоб не залишилося ні однієї свідомої особи, яка не візьме у цих виборах участі. Ми знаємо, що для закордонного електорату будуть труднощі дістатися до виборчих дільниць, тому просимо не жалійте коштів ні часу, бо ваш голос буде дуже вагомий. Не громадяни України повинні, через інформаційні засоби, закликати рідних і знайомих, як в Україні, так і на поселеннях, щоб прийшли до виборчих дільниць та допомагали в транспортації по місцях.

Наші голоси проти українофобів, проти закріпачення нашої Вітчизни! Тому будьте свідомі свого вибору! Разом в міру наших можливостей розглянемо, хто з патріотичних кандидатів буде найбільше спроможний захистити волю і незалежність нашої нації, то за нього віддаємо всі наші голоси. Ми свідомі того, що наш народ не в силі, зараз, збройно побороти багато сильнішого агресора, але силою об'єднаного всенародного виборчого голосу, наша перемога запевнена. Позаяк і вона, хоч без кровних жертв, буде коштовна, щоб усвідомити увесь електорат у його завданнях. Ми не маємо жодних фондів, але надіємось на громадську допомогу на оплату цілої виборчої акції про, яку прозвітуємо на інтернеті і пресі.

**Координаційний центр компанії
«Голоси патріотичних українців»**

Слово Предстоятеля Української Православної Церкви до Міжнародного дня онкохворої дитини

Дорогі у Христі!

Усе життя людини складається з різних зустрічей: чи з рідними та близькими, чи з колегами по роботі, чи з пересічними людьми. Всі вони нам являють одне – таїнство існування іншої людини.

15 лютого – Міжнародний день дитини, яка хвора на рак, тобто день, коли Церква, держава, громадські організації, волонтери та всі небайдужі по-особливому звертають увагу на онкохворих дітей. Сьогодні, в день Стрітєння Господнього, ми маємо можливість ще однієї зустрічі, яка, як зустріч старця Симеона з Ісусом Христом, може змінити наше життя. Це – зустріч із онкохворою дитиною.

Кожна дитина, а особливо та, яка переживає важку хворобу, має право на повноцінне духовне й фізичне життя, повагу, дбайливе ставлення персоналу лікарень та соціальних служб, доступ до вичерпної, зрозумілої медичної та правової інформації про перебіг хвороби, а особливо – забезпечення доступу до знеболєння.

Треба пам'ятати, що Господь створив і лікаря, і ліки (Сир. 38: 1, 8), а зрештою Сам прийшов у цей світ, сповнений страждань, щоб бути нашим милосердним Лікарем, щоб, за словами пророка Ісаї, "взяти на себе наші хвороби" (Іс. 53: 4), а "Його ранами ми зцілились" (Іс. 53: 5).

Сьогодні, звертаючись до всіх людей доброї волі, хочу наголосити, що Господь через нас проявляє Свою любов та милосердя, які, наче світло, освітлюють темряву повсякденного життя.

Тож нехай ця сьогоднішня зустріч не обтяжує Вас, а стане нагодою зустрітися з

Самим Господом, Який сказав: "Зробивши це одному з цих братів Моїх менших, Мені зробили" (Мф. 25: 40). Ми як Церква знаємо, що в підтримці оживає надія. Покажімо, що саме в час відвідин онкохворої дитини та її рідних у Вас немає важливішої людини за неї, сказавши: "Я з тобою". Проявімо любов від усього нашого ества, бо Господь заповідає: "Як Я полюбив вас, так і ви любіть один одного" (Ін. 13: 34). Дорогі діти, не здавайтесь і перемагайте за допомогою Божою хворобу, і Господь, Який сказав: "Прийдіть до Мене, всі струджені і обтяжені, і Я заспокою вас" (Мф. 11: 28), через велику віру допоможе Вам.

Нехай Господь зростить у всіх нас чесноти віри, надії й любові, щоб ми ніколи не вагалися й не сумнівалися в Богові та в упованні на Його могутню й неодмінну допомогу та полегшення в час хвороб і страждань.

**ЕПІФАНІЙ, Митрополит
Київський і всієї України
15 лютого 2019 р.**

Великдень у 2019 році: коли православні і католики святкують Воскресіння Христове

Великдень 2019 згідно з календарем, відзначатиметься **28 квітня**.

Традиційно цим світлим святом завершується Великий піст, який у 2019 році триватиме з 11 березня по 27 квітня, і під час якого православні дотримуються строгих обмежень в їжі, намагаються очиститися від гріхів, переосмислити своє духовне життя.

Саме ж свято світлого Великодня незмінно супроводжується ароматами здобної випічки, нарядними великодніми пасками, писанками, крашанками, символічними фігурками кроликів і ягнят, урочистими церковними всеношними

службами, традиціями ходити одне до одного в гості і христосатися зі словами "Христос Воскрес!" - "Воістину Воскрес!"

РЕКЛАМА

ШВИДКО

ЗРУЧНО

ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MICT з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

<ul style="list-style-type: none"> ○ ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ В Україну: 30-40 днів В Москву: 30-40 днів В Ст. Петербург: 35-45 днів Решта регіонів на www.meest.us 	<p>ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:</p> <p>В Україну: 3-5 робочих днів</p> <p>В Москву: 5-7 робочих днів</p>
---	--

- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaghestudio.com

Редагує колегія. Адреса бюлетня "НЦ КП"

Адреса редакції

а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна

Телефон: (050) 340 - 28 - 27

e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво за кордоном:

У США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J. 07069, USA;

borysten.com.ua - архів бюлетнів

CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016

Папір офсетний. Друк цифровий

Видавець ФОП Озеров Г.В.

м.Харків, вул.Університетська, 3, кв.9

Свідоцтво про державну реєстрацію

№ 818604 від 02.03.2000